

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1972	Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 7,11-16) 9 Ὀκτωβρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ συμμετοχὴ μας στὸ πένθος τοῦ πλησίον

«...Καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονογενῆς τῆ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἰκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ» (Λουκ. 7,12)

Δυστύχημα βαρὺ, ἀγαπητοί μου, βαρύτατο βρῆκε κάποια **χήρα στὴν πόλι Ναὶν**, ποὺ ὅπως βλέπουμε στὸ χάρτη τῆς Παλαιστίνης βρίσκεται κοντὰ στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. Εἶχε ἓνα «**υἱὸν μονογενῆ**», **ἓνα μονάκριβο ἀγόρι** (Λουκ. 7,12). Αὐτὸ ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ της, τὸ στήριγμά της στὰ γηρατεία· ἦταν γι' αὐτὴν ἓνας ἔμψυχος καθρέφτης, ποὺ σ' αὐτὸν ἔβλεπε κάθε μέρα τὴ μορφή τοῦ μακαρίτη τοῦ συζύγου της καὶ ἔβρισκε ἔτσι μιὰ παρηγοριὰ στὸν πόνο της.

Ἄλλὰ μιὰ μέρα τὸ φτωχικὸ σπιτάκι της βυθίστηκε πάλι στὴ λύπη καὶ ἡ ταλαίπωρη γυναίκα ἄρχισε ξανὰ νὰ κλαίη. Τί συνέβη; ἀπροσδόκητο κακό, μεγάλη συμφορά: γιὰ λόγους ποὺ μόνο ὁ Κύριος γνωρίζει, **ὁ γυιὸς τῆς χήρας αὐτῆς πέθανε!** Κεραυνὸς νὰ ἴπεφτε, δὲν θὰ τάραζε τόσο τὴν φιλήσυχη ἐκείνη κοινωμία. Ἡ θλιβερὴ εἶδησι διαδίδεται γρήγορα ἀπὸ στόμα σὲ στόμα μέσα στὴ μικρὴ κωμόπολι καὶ σὲ λίγο τὸ ἔχουν μάθει ὅλοι.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ναὶν, ποὺ νιώθουν ὅτι τὸ νέο τοῦτο χτύπημα τοῦ θανάτου ἔρχεται ν' ἀνοίξη νέα πληγὴ, πιὸ βαθειά, στὴν ψυχὴ τῆς χήρας, λυποῦνται εἰλικρινὰ γιὰ τὸ δυστύχημα. Εὐαίσθητες οἱ καρδιές τους συμπονοῦν αὐθόρμητα. **Τρέχουν νὰ συμπαρασταθοῦν καὶ νὰ παρηγορήσουν** τὴ χήρα· συμμετέχουν στὸ βαρὺ πένθος της. Κι ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς κηδείας τὴν συνοδεύουν ὅλοι καθὼς ἡ νεκρικὴ πομπὴ βγαίνει ἀπὸ τὴν πολίχνη γιὰ νὰ κατευθυνθῇ πρὸς τὰ μνήματα. «**Ὁχλος τῆς πόλεως ἰκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ**», πλῆθος λαοῦ ἀκολουθοῦσε τὴ χήρα κατὰ τὴν ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ της, σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (ἐ.ἀ.).

Τὸ εὐαγγέλιο περιγράφει τὸ θλιβερὸ γεγονός καὶ τὴν ἀδελφικὴ συμπαράστασι τῶν συν-

ανθρώπων, περιγράφει ὅμως καὶ **τὸ μέγα θαῦμα ποὺ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς** ἀνασταίνοντας τὸ νεκρὸ παιδί καὶ παρηγορώντας οὐσιαστικὰ καὶ πραγματικὰ τὴ χήρα τῆς Ναὶν.

Ἡ εὐαγγελικὴ αὐτὴ περικοπὴ δείχνει καὶ σ' ἐμᾶς **τὸ χρέος μας σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις**: γι' αὐτὸ ἄλλωστε διασώθηκε στὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ αὐτὴν.

Δὲν μπορούμε βέβαια ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, νὰ μιμηθοῦμε τὸ Χριστό, μπορούμε ὅμως νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ τὴ στάσι τῶν συμπατριωτῶν τῆς πονεμένης χήρας. Καὶ ἂν δὲν ἔχουμε τὴ δύναμι ν' ἀναστήσουμε νεκρὸ καὶ νὰ παρηγορήσουμε ἔτσι οὐσιαστικὰ καὶ πραγματικὰ τὶς καρδιές τῶν συγγενῶν τοῦ κεκοιμημένου, ὅπως ἔκανε ὁ Κύριος, μπορούμε ὅμως **καὶ ἔχουμε ὑποχρέωσι** νὰ συμμετέχουμε στὸ πένθος τοῦ πλησίον μας, μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τῶν κατοίκων τῆς Ναὶν καὶ δείχνοντας στὴν πρᾶξι τὴ χριστιανικὴ ἀγάπη.

Ὅπου πεθαίνει ἓνας Χριστιανὸς ἀδελφός μας, πρέπει νὰ πᾶμε καὶ νὰ συμμετάσχουμε εἰλικρινὰ στὸ πένθος τῶν οἰκείων του, νὰ προσφέρουμε **βοήθεια** μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα.

● Θὰ παρηγορήσουμε πρῶτα - πρῶτα τοὺς πενθοῦντας **μὲ λόγια**: λόγια ὅμως ὄχι τυπικὰ καὶ ἄψυχα, ἀλλὰ λόγια τὰ ὁποῖα θὰ προέρχωνται ἀπὸ μιὰ καρδιά ποὺ ὄχι ἀπλῶς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ πιστεύει στὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ μόνο τὰ λόγια ἑνὸς **πιστοῦ**, ὄχι ἑνὸς ψυχροῦ ἢ ἑνὸς ἀδιαφόρου ἢ ἑνὸς ἀπίστου, μόνο τὰ λόγια ἑνὸς πιστοῦ παρηγοροῦν τὴν καρδιά ποὺ ἔθλιψε ὁ θάνατος.

✓ Σὰν πιστοὶ Χριστιανοί, λοιπόν, πηγαίνοντας στὰ σπιτία τῶν πενθοῦντων θὰ ὑπενθυμίσουμε τὴ **ματαιότητά** τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Θὰ ποῦμε, ὅτι τὰ πάντα καὶ οἱ πάντες φθειρόμε-

θα και βαδίζουμε πρὸς τὸν θάνατο. Ὁ νεκρὸς εἶνε μεγάλος δάσκαλος και ἡ θέα του μεγάλο δίδαγμα γιὰ ὅλους.

✓Θὰ τονίσουμε ὁμως και τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας, ὅτι χωρὶς τὸ **θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μας** οὔτε ἓνα σπουργιτάκι δὲν πέφτει νεκρὸ στὸ ἔδαφος· πολὺ περισσότερο δὲν πέφτει νεκρὸς ἓνας ἄνθρωπος, πού εἶνε τὸ ἐξοχώτερο και ὠραιότερο δημιούργημα τοῦ Ὑψίστου. Μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Κύριος, φροντίζει γιὰ μᾶς, δὲν μᾶς ἔχει ξεχάσει, θέλει πάντα τὸ καλὸ μας και πραγματεύεται τὴ σωτηρία μας.

✓Ἀλλὰ και τὴν ἄλλη ἀλήθεια τῆς πίστεώς μας θὰ τονίσουμε· ὅτι οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ λυπούμεθα «*καθὼς και οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα*» (Α' Θεσ. 4,13), ἀφοῦ ὁ Κύριος μᾶς δίδαξε κ' ἐμεῖς πιστεύουμε και «*προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν και ζωὴν τοῦ μέλλονος αἰῶνος*» (Σύμβ. πίστ. ἄρθρ. 12). Μιὰ μέρα θ' ἀναστηθοῦμε.

✓Θὰ πάρουμε στὰ χέρια τὸ **Εὐαγγέλιο** και, μὲ τρόπο κατάλληλο, θὰ ὑποδείξουμε στοὺς πενθοῦντας ἀδελφούς μας νὰ μελετήσουν προσεκτικὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέρη τῆς ἀγίας Γραφῆς πού σταλάζουν βάλσαμο παρηγορίας στὶς καρδιές τῶν πενθοῦντων.

● Ἀλλὰ ἡ συμμετοχή μας στὸ πένθος τοῦ συνανθρώπου μας δὲν θὰ περιοριστῆ βέβαια μόνο σὲ λόγια. Ἡ παρηγορία πού θὰ προσπαθήσουμε νὰ προσφέρουμε θὰ συνδεθῆ και μὲ **ἔργα** ἀγάπης και συμπαραστάσεως. Λοιπόν.

✓**Θ' ἀγρυπνήσουμε** κοντὰ του και θὰ τὸν συντροφεύσουμε, γιὰ νὰ μὴ μείνη μόνος ἐκεῖνες τὶς δύσκολες ὥρες τοῦ πόνου. Γνωρίζουμε ἄλλωστε ὅτι ἡ μόνωσις ἐπαυξάνει τὴ θλίψη και βυθίζει τὴν καρδιὰ σὲ ἀπελπισία. Μεγάλη παρηγορία χαρίζει τὶς ὥρες ἐκεῖνες ἡ ἀνάγνωσις τῶν ψαλμῶν τοῦ Ψαλτηρίου.

✓Θὰ βρεθοῦμε **τὴν ὥρα τῆς κηδείας δίπλα του**· θ' ἀφήσουμε τὰ δάκρυά μας νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὰ δικά του και θὰ τοῦ δεῖξουμε εἰλικρινὰ ὅτι ὁ πόνος του εἶνε και δικός μας πόνος.

✓Και μετὰ τὴν κηδεία και τὴν ταφή θὰ προθυμοποιηθοῦμε **νὰ τὸν βοηθήσουμε** ὄχι μόνο ἠθικὰ ἀλλὰ και ὑλικά - οἰκονομικά, σὲ ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη. Θὰ βάλουμε τὸ χέρι στὴν τσέπη, θ' ἀνοίξουμε τὸ πορτοφόλι μας και εἶτε ἀπὸ τὸ περίσσευμα εἶτε ἀπὸ τὸ ὑστέρημά μας θὰ θυσιάσουμε λίγα ἢ πολλὰ χρήματα, γιὰ νὰ καλυφθοῦν ἄμεσες ἀνάγκες, γιὰ νὰ ἐπουλωθοῦν πληγές πού ἀνοίξε ὁ θάνατος. Ἴσως αὐτὸς πού πενθεῖ και κλαίει τὸ νεκρὸ του νὰ εἶνε και φτωχός, πάμφτωχος, και νὰ μὴν ἔχη τὰ ἀπαραίτητα ἔξοδα μιᾶς κηδείας. Ἴσως ἡ γυναίκα πού πενθεῖ νὰ εἶνε μιὰ φτωχιά χήρα, πού μπρο-

στά της δὲν ἔχει μόνο νεκρὸ τὸν σύζυγό της ἀλλὰ ἔχει και τὰ μικρὰ παιδιὰ της πεινασμένα, και ἡ θλίψη της γίνεται διπλῆ. Ἴσως αὐτὸς ἢ αὐτή, πού πενθοῦν γιὰτί ἔπασαν σὲ ὀρφάνια και ἔχασαν τὸν προστάτη τους, νὰ ἔχουν ἀνάγκη κι ἀπὸ ἄλλου εἴδους βοήθεια και προστασία, ὥστε νὰ μὴν τοὺς σπρώξῃ ἡ ἀνάγκη και πέσουν σὲ παγίδες ἠθικῆς φύσεως και βρεθοῦν ἔτσι ἀπὸ τὴ μία θλίψη σὲ ἄλλη. Ἴσως αὐτοὶ πού πενθοῦν...

* * *

Ἀλλὰ εἶνε, ἀγαπητοί μου, τόσα **τὰ δράματα** πού μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ στὰ σπῆτια τῶν πενθοῦντων ὁ θάνατος, ὥστε μόνο μιὰ σκληρῆ καρδιὰ μπορεῖ νὰ μείνη ἀπαθῆς και ἀδιάφορη γιὰ ὅ,τι μέλλει νὰ συμβῆ ἀπὸ μία παράτασι τῆς θλίψεως.

Ἐπιπλέον, ὁ Χριστιανὸς στὶς περιστάσεις αὐτὲς **θὰ φανῆ ἂν ἔχη ἀγάπη Χριστοῦ**. Δὲν θὰ πῆ ἀπλῶς «*Μὴ κλαῖε*· ἔχει ὁ Θεός», ἀλλὰ και θὰ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως ὅτι ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται, ὅτι ἔστειλε αὐτὸν σὰν ἄγγελο παρηγορίας, σὰν προστάτη, σὰν εὐεργέτη. Θὰ κάνῃ ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νὰ γίνῃ ἐλαφρότερη ἡ θλίψη τοῦ πενθοῦντος. Σὰν ἀδελφός, ὄχι μόνο μὲ λόγια ἀλλὰ και μὲ ἔργα, θὰ σηκώσῃ και αὐτὸς ἓνα μέρος τοῦ φορτίου τῆς θλίψεως, και θ' ἀνακουφίσῃ τὸν πενθοῦντα.

Τότε και ὁ **πενθῶν θὰ εὐχαριστῆ** ἡμέρα και νύχτα τὸν Κύριο, γιὰτί πάνω στὴ μεγάλη του αὐτὴ θλίψη τοῦ ἔστειλε ἓναν ἀδελφό, πού ἐσφούγγισε τὰ δάκρυά του, παρηγόρησε τὴν καρδιά του, διέλυσε τὰ μαῦρα σύννεφα και τὸν ἔκανε, ὅσον ἐξηρτάτο ἀπὸ αὐτόν, νὰ διακρίνῃ ὅτι μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του ἢ τῆς μητέρας του ἢ τῆς συζύγου του ἢ τοῦ παιδιοῦ του, δὲν χάθηκε τὸ πᾶν, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει Θεὸς Πατέρας.

«*Ὁχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ*». Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ναὶν δὲν ἄφησαν μόνη στὴ θλίψη της τὴ δυστυχισμένη χήρα· στάθηκαν δίπλα της μὲ κάθε τρόπο. Ἀλλὰ κ' ἐμεῖς **ἄς μὴν ἀφήνουμε μόνους τοὺς ἀδελφούς μας** ὅταν ὁ θάνατος κάνῃ τὴ θλιβερὴ του ἐπίσκεψη και τὸ δρεπάνι του θερίζῃ, κι ἀφήνῃ πίσω του δάκρυα και στεναγμούς. Ἄς σπεύσουμε στὴ φωνὴ τοῦ πονοῦντος ἀδελφοῦ μας. Και μὲ τὰ λόγια μας, κι ἀκόμη περισσότερο μὲ τὰ ἔργα μας, ἄς δεῖξουμε τὴν ἀγάπη μας. Ὁ Κύριος εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ κοντὰ σὲ κάθε πενθοῦντα πολλοὺς νὰ τὸν παρηγοροῦν και νὰ τὸν ἐνισχύουν. «*Και ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**